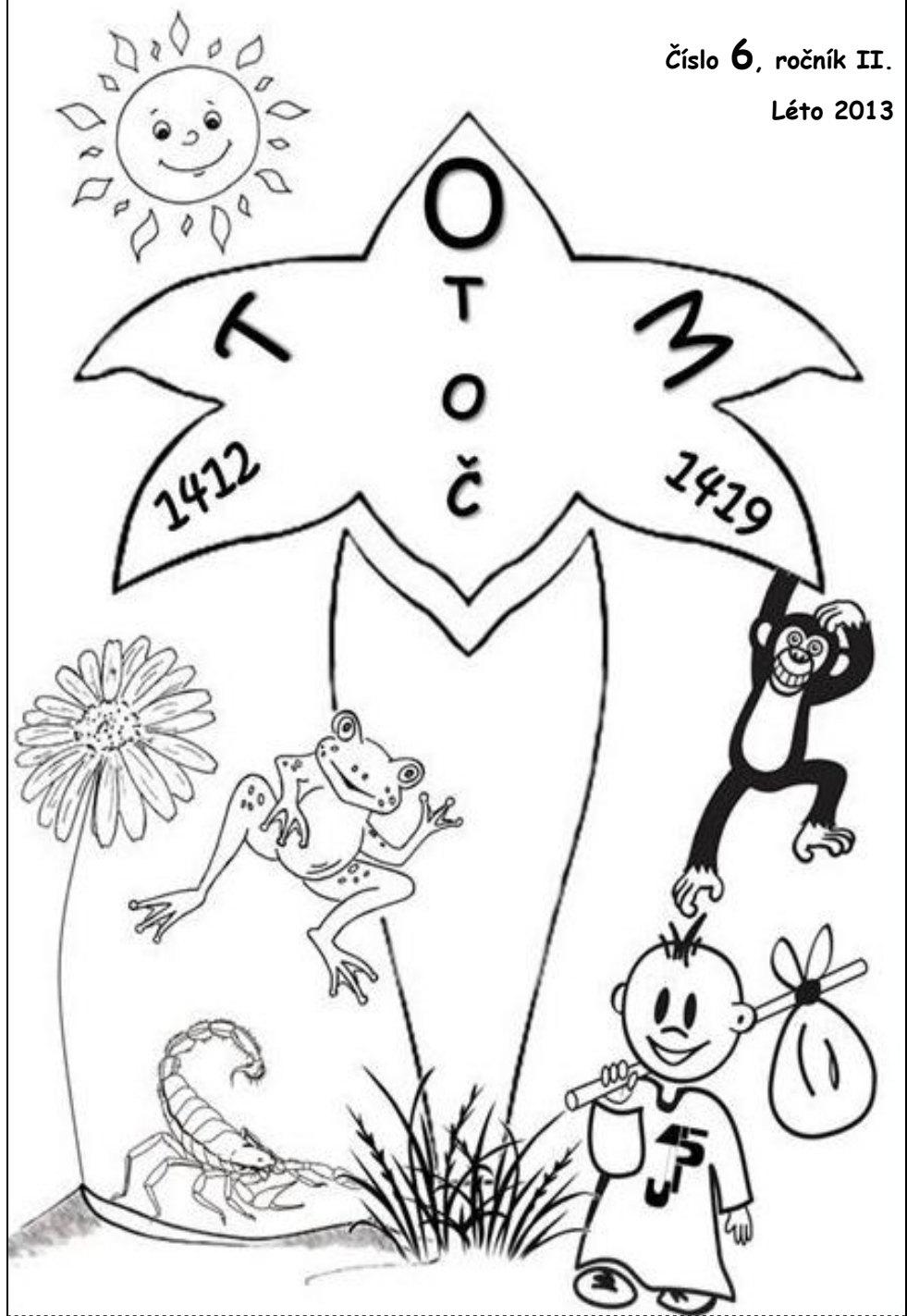

Číslo 6, ročník II.

Léto 2013

Ahóóój :-)

Tak jsme zase tady!

A co je nového? To jste si už určitě všimli sami, máme novou titulní stránku s novým logem. Děkujeme Evči Janíkové za její nápad, podle kterého se to zrealizovalo. Díky těm málo z vás, co se pokoušeli taky něco vymyslet. Jeden návrh jsme vybrali a ten budete vídat na zadní straně obalu. Autorem je Marta Janeček, kterému bude předána slibovaná odměna.

Jinak Vám všem přejeme příjemné počteníčko a hlavně fajnové prázdniny!

Něco k zamýšlení

ZPOVĚĎ? - není se čeho bát

Je to tak u nás lidí vžitě, že se většinou bojíme jít ke zpovědi. „Co si o mně ten kněz pomyslí? Vždyť je to trapné.“ Tyto myšlenky mi nejsou cizí. My tam však nechodíme za knězem, ale za Pánem Ježíšem, který je stále s námi. Svěříme se mu a musíte uznat, že když ze zpovědnice vyjdete, cítíte se moc dobře – plní síly!

Před Velikonocemi jsme měli na přípravě na biřmování pozvaného otce Vojtěcha Šimu, aby nám něco hezkého pověděl. Mimo jiné, mluvil také právě o svátosti smíření.

Víte, on to přirovnal k obyčejnému **umytí rukou**. My lidé jsme prostě hříšní, a protože svět kolem nás je plný i toho zlého, tak si při „práci“ v takovém prostředí zašpiníme ruce, stejně jako při práci na zahradě... no a

nezbývá, než si jít ruce umýt. A čím dřív to uděláme, tím dřív budeme moci znovu začít pracovat, tedy naplno žít. No a když se někdy zašpiníme hodně, tak to není nic, co by se nedalo řešit. Prostě použijeme i mýdlo. ;D

Tak vás tímto chci všechny povzbudit, abyste se rozhodně nebáli chodit ke zpovědi umýt si ruce! :)

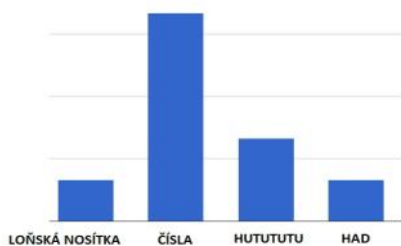
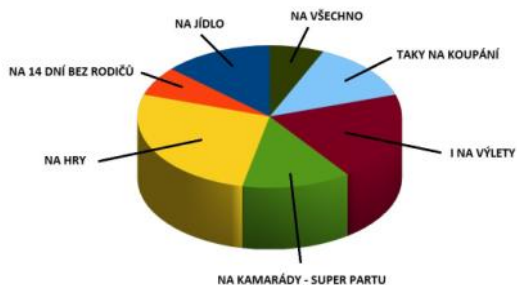
Pája Janečková

Už je to tady! Jede se na tábor!!!

TÁBOR SE BLÍŽÍ!

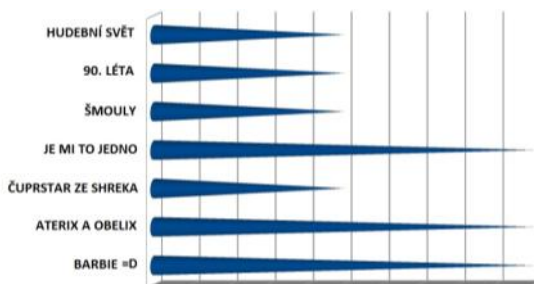
V minulém čísle, jste si mohli přečíst, jak se na tábor těší kluci, tak dneska jsou zde pro vás reakce holek ;)

1. Na co se nejvíc těšíte?

2. Jaká je tvoje nejoblíbenější hra?

3. Jakou bys chtěla táborovou hru – téma tábora?

Za odpovědi mockrát děkuji Haničce Šrubařové, Danči Rafajové, Aničce Janotové, Verči Šibravové, Bětce Rafajové, Aničce Lörinzové, Kačce Šibravové, Kice Zaoralové, Janči Ludvíkové a Liduš Ševečkové!

Poslední informace pro rodiče před táborem 2013

Milí rodiče,

dostávají se Vám do rukou poslední pokyny před táborem 2013. Na úvod bychom si dovolili Vám připomenout termín konání tábora: **21. 7. – 3. 8. 2013**. Letos čtrnáct táborových dnů strávíme opět na tábořišti v Bánově.

K odjezdu na letošní tábor se sejdem v neděli **21. 7. 2013 v 13:30 u fary římskokatolického kostela sv. Vojtěcha v Otrokovicích**. Odjezd autobusu se naplánován na 14hod, proto prosíme o dochvilnost. Šetříte nám tím čas i peníze. Příjezd z tábora bude v sobotu **3. 8. 2013 kolem 14hod opět k faře**. V případě zpoždění Vám dáme zavčas vědět.

S sebou do autobusu nezapomeňte dětem přibalit **prohlášení o bezinfekčnosti**, které nesmí být starší 1 dne. Proto doporučujeme jej vyplnit v den odjezdu. Spolu s tímto prohlášením můžete při odjezdu odevzdat zdravotníkovi (Eva Janíková) i kartičku pojištění (stačí její čitelná kopie) a léky s určeným dávkováním (v případě, že dítě nějaké léky bere). Zároveň Vás prosíme, aby každé dítě bylo vybaveno **repelentem proti komárům a nějakou plaveckou pomůckou** (kruh, rukávky, plavací deska...), pokud je neplavec nebo slabý plavec, a **boty do vody**.

Na cestu autobusem bude stačit batůžek a pití, případně menší svačina.

Velmi rádi uvítáme, když nám s sebou na tábor nabalíte trvanlivé potraviny (např. marmelády, džemy, ...) nebo buchtu, ovoce a zeleninu. Děkujeme předem.

A na závěr prosíme, aby bylo každé dítě vybaveno **plátěnými kalhotami, bílou halenou, popřípadě kšandami, holky sukní**. Bude to součástí jeho táborového obleku (viz str.5).

Důležité informace ve zkratce:

Sraz: **21. 7. 2013 v 13:30 u fary kostela sv. Vojtěcha v Otrokovicích**

Odjezd: 21. 7. 2013 v 14hod autobusem

Příjezd: **3. 8. 2013 cca 14hod k faře**

S sebou k autobusu: **kartičku pojištění, bezinfekčnost podepsanou týž den!!!, batůžek, menší svačinu a pití**

Adresa na tábor: Letní tábor TOM 1412, 1419 Otrokovice

OÚ Bánov

Jméno + příjmení dítěte

Bánov 700, 687 54

V případě dotazu, připomínky či nápadu se můžete obrátit na jakéhokoliv vedoucího.

S pozdravem a přáním hezkého dne

Vladimír Beran a Michaela Lišková
hlavní vedoucí tábora

Táborový oblek

Protože naše letošní táborovka je v duchu venkova „Rok na vsi“, tak proto bychom byli rádi, kdyby i děcka dle toho měli oblečení.

Proto chceme touto cestou poprosit Vás rodiče o pomoc při vytvoření nezapomenutelného prostředí na táboře. Toto Vám má pomoci k lepší představě, co si my vedoucí představujeme jako táborový oblek, který bude mít každé dítě.

KLUCI: bílá košile / halena (jednobarevná)+ plátáky (žádné rifle ani nějak strakaté kalhoty)

HOLKY: bílá košile / halenka / halena + sukně (pod kolena)

Halena: stačí jakékoli bílé tričko s dlouhým rukávem bez potisku, uprostřed límečku rozstříhnout a navléct jakoukoli šňůrku.

Toto je jen základ oblečení, který bude mít každý, ale jakémukoliv vylepšení se nebráníme (vestička, klobouk,...)

Kdyby nebylo něco snad nejasného tak se prosím obraťte buď na Laďu (776 875 507) nebo Míšu (773 667 382)

Adventura s Crhou a Strachotou

Pokračování z minulého čísla

Protože obyvatelé Velké Moravy neměli písmo, Crha jim ho vytvořil, přeložil jim z latiny evangelia, Strachota jim vytvořil zákony a oba společně přinášeli hlubokou víru v Boha. Postupně si získávali obyvatelstvo, vychovávali, křtili, připravovali nové kněze, budovali kostely, školy a pozvedali celou zem. Nešlo to ale snadno, naráželi na úpadek mravů, rozpadající se rodiny, honbu za bohatstvím, násilí a museli čelit mnoha intrikám a úskokům,

Úspěchy v křesťanské misi nešly pod vousy jejich nepřátelům a ti si stěžovali u papeže, který je povolal do Říma, aby své učení obhájili. Začal skutečný thriller: jak se dostat do Říma, budou schopni papeže přesvědčit? Do Říma nevedly dálnice jak dnes a tak tam oba dorazili po vyčerpávajícím putování. Papež však uznal, že bohoslužba v staroslověnském jazyce je dobrá volba a vysvětil i Strachotu na kněze.

Crha vyčerpaný těžkými úkoly i cestami zde vstupuje do kláštera a brzy na to umírá. Strachota se po mnoha obtížích vrací na Velkou Moravu. Jeho nepřátelé však připravují další intriky a Strachota, zkušený politik, vymýšlí novou epizodu své adventury. Podniká cesty po Evropě, snaží se získat pro Velkou Moravu podporu a chce, aby zde papež zřídil samostatné biskupství.

Při jedné z cest Strachota na dva a půl roku mizí. Ani papež o něm neví a dává po něm pátrat. Objeví ho v Německu v jakémsi vězení, kam ho uvrhli nepřátelé a kde měl zemřít. Zkušenosti vojáka, zvyklého na pobyt na bojišti, i víra v Boha mu jistě přišly vhod.

Osvobozený Strachota, nyní již biskup, se slavně vrací na Velkou Moravu. Dokončuje své dílo, ale síl mu ubývá a nakonec umírá ve věku 70 let obklopen obyvateli z celého okolí.

podle knihy Svatí kacíři zpracoval Pavel Ludvík

Turistické závody

Letošní asi největší událostí během roku byly turistické závody. Máme pro vás exkluzivní reportáže jak z mistrovství kraje, tak českého poháru.

Sobota 13. 4. - Krajské kolo Napajedla

Jednu sobotu jsme se sešli já, bratr(Jircek), Jindra, Tom, Martin, Janča, Martina, Čak, velký Čak a Lad'a ráno před nádražím a MHD Napajedelské dopravy jsme jeli na Turistické závody.

Asi hodinu a půl jsme čekali na napajedelském hřišti u školy a připravovali se na očekávaný závod. Zaregistrovali jsme se, dostali čísla a instrukce a šli do kopce na start. Z našeho oddílu vyrazila první Janča a postupně ostatní.

Já jsem vybíhal desátý a po 30 metrech jsem se setkal s první překážkou, jménem turistické a topografické značky. Na nich jsem neztratil ani minutu a lehce mi odškrtili i chůzi přes lano. Dvě trestné minuty jsem ale dostal za nezorientovanou mapu. Trasa pokračovala malým úsekem na běh a pak plížení - hned jsem podlehl sítku a bez doteku. Následovaly azimuty, které jsem

zvládl lehce a orazil oba 2 úseky. Pak následoval „dálkový běh“, který otestoval naši kondici. Na odhadu vzdálenosti mě trošku zklamala buzola, ale přesto jsem tipl docela dobře. Stačilo přeběhnout uzly, které jsem s přehledem zvládl, a následovala cílová rovinka s časem 43 minut.

Na hřišti jsme se vyběhali, odpočinuli si, dali si oplatky. Na vyhlášení jsme se sešli až za hodinu a vítězná místa obsadili Tom Janeček, Jindra Hartmann, Pepa Divoký, Marťa Honzíková a nakonec s druhým místem já.

Odjížděl jsem z Napajedel s diplomem, medailí a dobrým pocitem z výhry!!!

Grilcek

Rozhovor

Jedním z účastníků byla Marťa Honzíková a tak jsem se jí zeptala na nějaké otáčečky:

Mart'o, kolikáté v pořadí byly tyto závody, kterých jsi se zúčastnila a po jak dlouhé době? Byly ty předchozí úspěšné?

Myslím, že tohle byly mé čtvrté nebo páté závody. Poslední závody byly asi v

roce 2008, možná 2009 :D – nevím, protože nikdo se tomu od té doby z oddílu holek nevěnoval a na svých prvních závodech jsme se s Liduš Ševečkovou umístily na 1. místě (byly jsme jediné v kategorii). Na další už si nevzpomínám.

Jak dlouho ti trvala příprava? Měla jsi nějakou speciální pomůcku na zapa-

matování některých věcí?

Příprava mi trvala přibližně 1 až 2 týdny, učila jsem se to sama a pomůcky jsem měla leda na dračí smyčku. ;)

Kolik holek a kluků z Otrokovic se závodů v Napajedlích zúčastnilo?

Holek se letos zúčastnilo málo. Pouze já a Janča, protože skoro žádná z holek o závodech nevěděla, sice to nebyl jediný důvod, proč jsme jely s klukama a zkoušely s nimi TZ i na nečisto, ale to teď rozebírat nebudu...kluků bylo 9+2 vedoucích. J

Ty jsi jako jedna ze dvou získala zlato, počítala jsi s medailí nebo tě soupeřky zastrašily?

Ano, zlato získal ještě velký Chuck. Moc jsem to nečekala, protože jsem se zdržela dlouho na trati, ale zase na druhou stranu jsem byla v kategorii jediná 99 (ostatní byly 00).

Byla jsi i trošku nervózní nebo jsi to brala spíše jako zábavu?

No, tak nervozita určitě chvílemi byla a o zábavě se nemusím ani bavit...ta byla pořád! :D

Jak na tebe závod působil? Překvapilo vás něco?

Byl mega super... J až na konec, kdy trošku přšelo.

Máš nějaký zajímavý zážitek?

Tak určitě :D :D :D zážitků je strašně moc - od úžasné mexické vlny na začátku závodu, přes to, jak mi paní řekla, že se plazím stylem housenka a Chuck se přejeđl oplatkama, až po nezapomenutelnou zpáteční cestu - jeli jsme v hasičském autě! :D

Jak se těšíš na další kolo? Kde přesně to bude? Budeš se na to ještě nějak chystat?

Na pohár se těším. Bude v Kynšperku nad Ohří a určitě se budu ještě připravovat, nejvíce na dřeviny. :D

Máš nějaký vzkaz pro čtenáře?

Doufám, že příští rok pojedje daleko víc holek i kluků, abychom zase, a ještě víc porazili Severku a jela nás veliká banda na pohár. J

Dík moc za ochotu a budu držet palce!

Ptala se Pavča

Sobota 3. 5. 2013—Český pohár Kynšperk nad Ohří

Datuje se 3. květen 2013, je přesně 12:35 a já po namáhavé hodině francouzského jazyka rozrážím dveře mé milované školy a těším se na úžasně prožitý víkend. Sotva vytáhnou paty na čerstvý vzduch, jsem osvěžen dostatečnou dávkou deště, ale říkám si „že jsem ten turista, tak to nic není...“ Následný přesun na vlakové nádraží byl sice značně komplikovaný, ale nakonec vše zvládnuto. 13:18 nasedám do vlaku směr Hulín a čekám na brzký odjezd. 13:19 vlak se rozjíždí a zároveň mi přichází informační sms, ve které stojí „ jsme ve 3. vagone, v 1. kupé“, tímto jsem definitivně přesvědčen, že všechno probíhá podle plánu a i majoritní část naší výpravy je již na cestě. 13:33 přijíždí rychlík ze směru Otrokovice, ó ano je to ono říkám si a jako bonus si užívám zákeřný smích lidem deroucím se do vlaku, aby chytli nějaké místo, já v poklidu jako poslední pasažér zavírám dveře vlaku a prožívám radostné shledání se zbytkem naší skupiny. Ujímám se volného místa u dveří a začínám vytvářet povzbudivou atmosféru, která je zajisté vždy nutnou součástí. No tak teda vyrážíme směr Praha...

Cesta začíná ubíhat celkem rychle, a aniž by si to někdo z nás uvědomoval, tak se nacházíme už nějaký ten kousek za Olomoucí a vládne stále dobrá atmosféra. Ano zakřiknul jsem to! Sotva co jsme opustili Moravu, tak se začíná cesta zdát čím dál tím pomalejší a to se odráží i na chování posádky. Nezbyvá mi tedy nic jiného, než zatáhnout za záchranou brzdu... No abyste byli v obraze... ne za tu, za kterou České dráhy

účtují 5 000, ale dělám něco mnohem horšího. Právě spouštím výherní automat na mém super výkonném „istonu“... Kupodivu se to celkem chytá a s prvním „Big Winnem“ ožívá celé kupéčko. V zastávce Pardubice si můžu s klidným srdcem zavřít na celé ná-

„SOM MILIARDÁR“

d r a ž í
„som miliardár!“ Cesta pokračuje ve stejném duchu až do hlavního města. Po vysednutí v Praze zjišťujeme, že máme nějakých 20 minut na přestup, což vzhledem k tomu, že nemáme koupené ani lístky a nemáme ani ponětí z kama nám to jede, není moc dobrá zpráva. Nakonec však všechno s klidnou hlavou zvládáme a nastupujeme do vlaku ve směru Kynšperk nad Ohří. Cesta se nese ve stejném duchu jako doposud, až na to, že nám asi hodinu dělala v kupé společnost jedna sympatická slečna. Po hodině slušného chování jsme to opět my a Karel z nás má opět radost. Začínáme otevírat svačiny, a jelikož jsme slušně vychovaní, tak se nebojíme někomu nabídnout kus žvance... dosud nevím proč, ale ta divná paní s vozičkou co se mi snažila prodat croissant za 27 Kč si od nás nic nevzala. Na řadu přichází největší omyl celé akce... Karel se nabízí, že nás obdaruje uvařeným špekáčkem, no zvažil jsem situaci a jelikož jsem nikde v blízkosti neviděl otevřený oheň, tak sem nepohrdl ani tím uvařeným. Dále už byla cesta bez větších změn, jenom mému telefonu stále ubývala baterka.

21:27 přijíždíme do stanice Kynšperk nad Ohří. Po vystoupení z vlaku nás okouzluje toto, na naše poměry, celkem pozoruhodné městečko rozbité skla domů

zde nejsou výjimkou, obydlených je zde asi jen polovina stavení a jediné místa, kde se svítí, jsou jenom herny, kterých je tady snad víc jak obyvatel. Po dvacetiminutové stezce odvahy se dostáváme ke škole, která bude pro tento víkend našim zázemím. Hned po příchodu zjišťujeme,

že s večerí na nás nikdo do 22 hodin nečeká, takže se rovnou odebíráme do třídy, kterou sdílíme ještě s nějakým oddílem. Plán zněl jasně, vybalíme věci, nachystáme si věci na spa-

ní a jdeme spát. Já s Jindrou jsme si tento plán obohatili o pobyt na místním WC, což bylo ideální místo pro řešení problému s Karlovým špekáčkem. Nicméně kolem půl jedenácté se všichni odebíráme ke spánku a koncentrujeme se na zítřejší závod.

Den 2. sobota

5:20 zvoní mi budík nastavený na obvyklý školní den, poznávám však, že je něco v nepořádku a tak si toho nevíším a spím dál. 6:30 zvoní mi budík nastavený na obvyklý víkend... tento úkon je to poslední co můj telefon po včerejším gamblersství zvládá a baterie se ubírá ke spánku. V tomto čase také budím zbytek osazenstva a oznamuji plán dne.

7:30 párek na snídani se mi nezdá jako příliš šťastná volba (obzvláště po

včerejší příhodě se špekáčkem), no ale tak co naděláme. Něco do sebe naládujeme a odebíráme se zpět do třídy. Po zopakování jednotlivých disciplín se odebíráme před školu, abychom se přesvědčili o tom, že nám všem ukazují buzoly stejně a

abychom mohli absolvovat ranní protažení. Zatím se vše vyvíjí dobře.

Kolem deváté hodiny probíhá slavnostní zahájení a následně se odebíráme ke startu závodu. No až na

to, že se start posunul asi o hodinu a půl, tak je vše v pohodě. Konečně je to tady na trať vybíhá naše první naděje... nyní už probíhá vše hladce, startuje náš poslední závodník s pořadovým číslem 221. Počáteční nadšení však opadá hned při výběhu na trať, už teď je známo, že to nebude zase tak jednoduché. Žádné překvapení se nekonalo a trať byla velmi náročná po celou dobu... na tom se všichni v cíli shodujeme. Při doběhu našeho posledního závodníka zvedáme kotvy a vyrážíme na oběd. Guláš s rýží zní, jako zajímavá kombinace no uvidíme, jak to bude vypadat. Nějakým způsobem se přesouváme k jídelně a sdělujeme si pocity ze závodu, už teď tušíme, že to nebude žádná sláva. Po úspěšném absolvování obědu se vracíme

do našeho ubytovacího střediska a vybíráme pár chvil k odpočinku. Pomalu, ale jistě se blíží večer a my ještě ani nevíme, jak zítra pojedeme, takže uznáváme za vhodné jít zjistit do města, jak nám jedou spoje atd. Netušil jsem, že může být něco tak složitého, jako najít tady WI-FI, mýlil jsem se. Po dlouhém hledání zapadáme do místního lokálu, kde by se miha dala krájet, ale nic jiného nám nezbyvá. Objednáváme 5 kofol a jeden bazén a úspěšně se připojujeme k internetu. Za chvíli jsme si našli spoj na zítřejší mši do Sokolova a na následnou cestu domů. Dali jsme ještě jednu rundu, někteří zvládli skrápat eště aj klobásu a plni informací jsme se vrátili zpět na školu.

Po příchodu do třídy jsme stihli rozebrat vážná témata, zažili jsme i soutěž faktor strachu, když jsem odhodlaně začal pojídat poslední z Karlových špekáčků, že to nebyla správná volba, jsem zjistil asi po deseti minutách, když jsem byl nucen opět jít řešit „špekáčkový problém“. Na noc jsme do sebe nalily ještě pár výživných drinků s cereáliemi a odebrali jsme se ke spánku.

Den 3. Neděle

Budíček v 6:00 je v pohodě takže máme dost času na to, abychom se sbalili a nachystali na odchod. Zatím nikdo žádné potíže, takže doufám, že to tak bude po celý den. 6:42 právě opouštíme dveře místní školy a vyrážíme směr nádraží. Na nádraží docházíme s velkým náskokem, takže stihneme i v klidu posnídat. Vlak přijíždí na čas, takže ještě stále všechno stíháme, nenabrali jsme ani žádné zpoždění, takže přijíždíme do stanice Sokolov akorát na čas. Vzhledem k tomu, že tady nikdo z nás nikdy nebyl, tak by nám mělo

teoreticky celkem dlouho trvat, než onen chrám najdeme. Kupodivu zase tak dlouho to netrvalo a na mši jsme dorazili ještě s předstihem. Po mši se rozdělujeme na dvě skupiny (jedna jde nakoupit jídlo na zbytek dne a druhá jízdenky). Za necelou hodinu se opět všeci shledáváme a společně nasedáme na vlak směr Praha. Vychytali jsme prázdné kupé, takže si zajišťujeme i určité pohodlí a snad každý se už nemůže dočkat, až bude doma, jenže do toho nám zbývá ještě nějakých 8 hodin.

Cesta opět ubíhá celkem rychle a než se nadějeme, vidíme před sebou stanici Praha hlavní nádraží. Zde si ještě zajišťujeme pitný režim na zbytek cesty a odebíráme se do vlaku na cestu domů. Aby nám to rychleji uteklo tak Karel pouští film, takže je zase na nějakou chvíli o zábavu postarané. Z nenadání se ocitáme opět na moravském území, a vzhledem k tomu, že našemu milovanému vedoucímu došla baterka v noťasu, tak zbytek cesty trávíme vzpomínáním na právě uběhlý víkend.

Ano už jsme doma! Je něco kolem tři čtvrtě na 7, když rychlík přijíždí do stanice Otrokovice. Následně se všichni plní dojmů a nezapomenutelných zážitků odebíráme ke svým domovům. Doufám, že příští rok postoupí ještě více závodníků a budeme moci prožít další super víkend! Na závěr bych chtěl poděkovat všem zúčastněným - jmenovitě: Filip Balloš, Jindra Hartmann, Marta Honzíková a Tom Janeček a v neposlední řadě také našemu milovanému Karlovi za to, že to s námi vydržel.

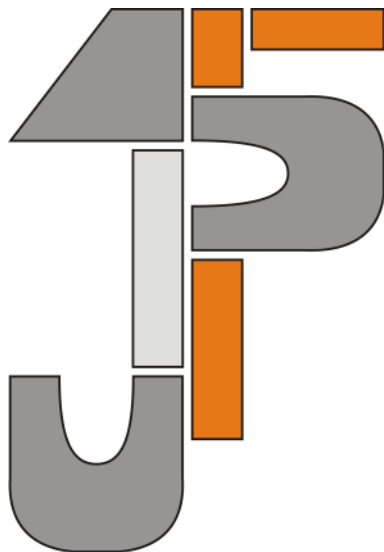
Nejlepší kamarád

Le tour de Valáchia

Svět už nebude nikdy, jako byl dřív.

(Kovic 2013)

Hliníkový oří se povalovali před garážovým vjezdem. Zavazadla hned vedle. Sjezd silničních dravců se chýlil. Pach spálených brzdových desek se nesl odpoledním vzduchem a pohledy plné odhodlání se upíraly do dále. Sto třicátý den, třináct let po druhém miléniu povstal fénix 15up

z popela. Čtyři hodiny po poledním slunci se napjaly lýtkové svaly 7 cyklorytířům. Kdesi za Vizovickou vrchovinou jsme plánovali zarazit cílový prapor. Nikdo však netušil, co nás za humny čeká. Nutno ještě podotknout, že veškeré propriety společně s nějakým tím žvancem vyrazili po své vlastní ose drožkou taženou koňmo.

Cesta za hradebními zdmi osady Otokovice se ubírala dále kolem oblasti jezer, vyústivši do černé škvárové cesty v divočině. Jízdní

peloton se zvolna posouval přes Zlínskou kotlinu. Ironií osudu se stalo, že před baťovým špitálem nastala první vážnější komplikace. Mocný záběr Dendovi nohy způsobil mohutný rozpad jeho hnací soustavy. Tento moment nastal v bodě, kde se kříží asfaltové pásy pro povozy. Avšak trpělivý řidič má pro tragického cyklistu pochopení. Ten se pak už jen pomalu odsouval na kraj komunikace. Řetěz za sebou vláčel jako kačera v útlém mládí. Skupina se lehce roztříštila. Kovicovi stehenní svaly hnaly mistra rybáře (Jindru) a Vojtěcha „tichošláпка“ Rafajů dál do oblasti Příluk. Mezitím o dva kilometry jinde se prozřetelnost chystala zasáhnout. Snad samo nebe nám seslalo Jeňu Černoška. V tu dobu zrovna brázdil zdejší krajinu. Ten se záhy proměnil v ostříleného matadora silnic. Projíždějíc okolo, bystrým okem zpozoroval prapodivnou odpolední scénu: Pája „Bohuš“* Miklů svou paží tlačil Dendu před sebou. Ten ač marně se snažil statečně šlapat. Když po chvíli této groteskní situace zpozoroval, že řetěz drží v ruce, upustil od takové bláhovosti. Načež Jenda zastavil a ze své kouzelné brašny vyňal nýtovací soupravu! Spolu s šikovným rukama Pajoša se dobrá věc podařila a my jsme se mohli opět vydat vstříc novým zitrkům. Až další den Denda se sklopenýma očima přiznal, že vlastně nýtovačku na řetěz má :D.

Tahle patálie náš manšaft prověřila. Neměla však být poslední. V Příluku u Máji jsme se srazili se zbytkem. Kovic potřeboval doplnit kalorie a na jeden záťah pozřel, co mu přinesli. Bez větších potíží jsme spolykali kilometry až do města slivovice a Jelínkova lihovaru. Mnozí se otáčeli a mnozí napínali smysly směrem, kde se vyrábí toto průhledné zlato Moravy. Zde však mělo začít to pravé martýrium. Vizovická vrchovina nezná

slitování. Jedním dechem jsme se rozhodli překročit masiv nejkratším způsobem. Cesta nás měla vyhnat na Barák a odtud až k rozhledně Na Doubravě. Již první větší převýšení rozdvádělo naši vitální kapacitu plic. Při první pauze pod božími muky, jsme do sebe bez rozmyslu cpali jednoduché cukry. Napnuté řetězy, rozšířené zornice, pot stékající všude a po všem. Mysl zachmuřená stejně jako čela všech.

Dech beroucí scénérie rytířů silnic stoupající na vrchol. Asi v jedné třetině kopce nás dohnala čtyři kola tažená koňskou silou. Pan Pávek (Lájoš) spolu s Otíkem (Čambuska) a Divochuckem nám přivezli druhou mízu. Některé vzpružila hopsinková štáva, jiní se naložili do drožky a vyvezli se na vrchol. Divochuck se nás marně snažil vyburcovat k lepšímu výkonu, tím že nám ukazoval pětilitrovku s beraními rohy. Přesto však díky bohu, jsme se na vrcholu všichni ve zdraví shledali. Po nezbytných kosmetických úpravách a jiných potřebách nás drožkář opustil. Zadržal zadníma a zmizel za lesními velikány. Překvapení ale teprve přišlo. Sólový jezdec, který vyrazil asi o hodinu později, se na druhé straně vynořil zpoza stromů. Sameček nás dojel! V tu chvíli jsme byli kompletní.

Cesta na úplný vrchol k rozhledně byla infarktová záležitost. Věřím, že někteří měli co dělat aby potupně nevrhli. Svě dvoukolky vedle sebe tlačili i ti nejzdatnější. O to větší zážitek byl následný sjezd. Opět nás zalil onen známý odér spálených brzdových desek. Upoceně tváře se změnilly ve větrem ošlehaný smirkový papír. V Loučce jsme své oře stočili na Újezd. Po pár nezdarech najít tu pravou cestu nám pomohly výtobytky moderního světa. Po cestách na nás zíralo spousta hověžích a skopového masa na čtyřech nohách. Asfalt se postupně změnil ve zpevněnou a později polní cestu. Zatažená obloha ne-

věstila nic dobrého. Večer se blížil. Při posledním ukrajování kilometrů navíc Kovic vypustil duši. Naštěstí pro něj, jen tu gumovou.

Cílový prapor byl zaražen ve Vrbětčích později, než stanovil plán, ale přece. Žhavé uhlí potilo klobásky na grilu a hliníkové oři se ustájili do maštale. Nebylo neodřených půlek ani hladového krku. Nastalo krmení divé zvěře. Než jsme zjistili, že teplá voda teče, mnozí z nás si potýrali tělo svěží pramenitou vodou.

Večer ve znamení společenských her. Zlatým bodem byla bojovka Macháček. Při ní se záměrně konzumovaly papričky jalapeños. V jednu chvíli to vypadalo, že Denda podpálí chalupu, jenom když si odplivne. Ostatní hráči na tom nebyli o moc lépe.

Další východ slunce nepřinesl příliš dobré počasí. Avšak přinesl nám aspoň závozníka Barela. Možná také nezdrábnému počasí se rozpoutala v druhém patře chalupy epická řezba mezi dvěma odvěkými rivaly. Denda spolu s Divochuckem pojali svoje škádlení velmi svérázně. Jejich řeckořím-

ský zápas vyústil v rozškubané spodní prádlo u obou. Čáry trenýrek čouhaly zpoza kalhot, slzy v očích se leskly zápasníkům jako ranní rosa. Vřískot publika nebral konce. Jako trofej si ty trencle snad navzájem věnovali.

Po poledni se nad námi nebe ustrnulo a mohli jsme nakopnout babety. Měli jsme malé cíle. Z nichž se nakonec vyklubala 40km pouť. Cestu polem po dešti si budeme dlouho chovat v paměti. Bicigly vypověděly funkci po nánosu bahna. Naštěstí trocha vody z potoka vše napravila. Nakonec nás osud zavál až k brumovské tvrzi. Z původních 15 km se stala 40km stíhací jízda. Počet vystoupaných výškových metrů se blížil 400, přičemž největší sklon na trati byl téměř 14% v úseku 600m. Avšak zvládl to celý kádr včetně pana „vylov si svůj rybník“ Hartmanna. Za zdatný výkon zdatná odměna - večer byly stehna

Večer se snesl a my vyrazili do ulic. Není nad to zajít si hodit s talířem takhle jedenácté večer. Poté se opět rozehrála již oblíbená taškařice – dej si za škraň jalapeños. Ačkoliv se klání zúčastnilo více borců, opět si svou dávku protrpěl Denda, ale hlavně nově hrající a z předchozího dne šampion rozškubané konfekce Chuck. Frekvence střídání uživatelů místnosti, kde i král chodí sám, vzrůstala.

Nedělní dopoledne pak jsme navštívili mši v místním kostele... Po výborném obědě, o který se postarali Čambuska s Pepkem námořníkem. A protože jsme vyměkli a nechtěli se vydat kolmo zpět domů, jeli jsme vlakem

Bude na co vzpomínat, hlavně pro ty co mají odřené zadnice ještě dneska :).

Koblih

*Domácí outfit tohoto borce byl k nerozeznání od Bohuša Stejskala z tragikomedie Věry Chytilové

Sobotní večer ve víru slečen?

Nééé neblbněte! Spíše večer ve víru společenských her. Mladší osazenstvo (Vojcek, Deny, Chuck, Goblo, Karel) + dosluhující veteráni (Otík, Kovic) aktivně ponocovali u hry Aktivita. Těm slabším z nás už daly lišky dobrou noc, ale ti silnější si užili kopec legrace.

Rozdělit do družstev, pinčlící na svá místa a jedeme! Byla to obrovská bitva až do konce a kapky potu padající k zemi nikoho neodradily od touhy po vítězství. Čas plynul, hlavy padaly únavou, v kurníku už i poslední slepice usnuly, ale my vytrvávali v kvalitní zábavě. Čím víc ukazovaly ručičky na hodinkách, tím větší to byla sranda. Hra se pomalu, ale jistě blížila ke konci a marnost některých „scének“ byla až k neuvěření. Cituji: Čambus: (pantomima – lukostřelec) Denis: Lučštník...né? luk? pistol? já nevím... lu..lu..**LUKÁŠ?** Ty voééé..Fakt nevím...

L U K O P I S T O L N Í K ?

Chuck: (pantomima – čumil) Goblo hádal seč mu síly stačily avšak ani jeden z jeho 100 typů nebyl ten správný - **OPRAVDU NEPOPSATELNÉ!**

Už jsem z části nakouzl složení družstev, tak tedy ještě jednou: Chuck + Jindra; Čambus + Deny; Kovic + Vojta + Karel.

Hru nakonec ovládl tým s notnou dávkou štěstí (ti celou hru lepší byli druzí), který vítězství urval až v posledním tahu. Konečné pořadí 1. KVK 2. ČD 3.CHJ

Denda

„Jarní“ víkendovka Sluníček, Spálov, 22.3. až 24.3.

Byla jsem velmi nadšená z toho, že máme se Slunkama KONEČNĚ nějakou akci – mé nadšení se v pátek projevilo tak, že jsem při výkladu učiva ani neposlouchala...

Pár hodin po vyučování jsem skoro běžela na nádraží. Bohužel s námi nejely Hanka ani Pája a to znamená, že jela jenom Lucka a Helča. A tak nevdání!

Po krátké cestě vlakem jsme dorazily do Spálova. Bylo tam sněhu jako na horách (možná i víc), ale na faře bylo teplo a všechno bylo vykládané dřevem. Druhý den jsme se vydaly na výšlap a některé naše boty to moc nepřežily...Bětce O. upadla podrážka :D .

Po výletě jsme se vrátily na faru a tam jsme poobědvaly. Na každé víkendovce nesmí chybět scénky, které pro některé z nás znamenaly pořádné výbuchy smíchu.

V neděli jsme šly do kostela na mši sv., kterou měl Helčin vytoužený pan farář. Pak jsme se sbalily a šly na zastávku, na které za námi pořád běhal nějaký malý pejsek.

Vyhodnocení bylo na nádraží a poté jsme se rozešly zpátky domů.

Bětka Rafajová

Hlášky z akce:

„Mělo začínat jaro a my se brodily sněhem a byly tam mega rampouchy!“

„Bětka si zapomněla podrážku, počkejte!“ Mája J.

„Helča říkala: POHNĚTE! A došla poslední.“ :D

„Nejlepší byly scénky o Helči a panu faráři!“

„Tady jsem nechala podrážku.“ vzpomíná při prohlížení fotek Bětuš O.

„Z šátků se dají udělat plavky!“

Vodácká výprava aneb „Otevírání Moravy“

Zmokneme, nezmokneme,...tak zněla první otázka každého z nás, než jsme se vydali na cestu – pár zkušených vodáků, pár vodáků začátečnicků a já, náhradnice.

Cesta do Spytihněvi plynula rychle, někteří se vydali vlakem a následně pěšky, někteří auty. Setkali jsme se až na místě a čekali na pořadatele. Zanedlouho se objevilo auto s přívěsem a na něm naše dopravní prostředky. Každá dvojice si vybrala jednu loď dle svého individuálního vkusu, akorát červená Dračice byla hned zamluvená, že?

Ještě než jsme vyrazili, Danča byla pověřena velkým klíčem odemknout Moravu a tím oficiálně zahájit vodáckou sezónu, jeden z organizátorů pak ještě vytáhl rum a

to, co nenalil symbolicky do vody, nechal kolovat. Pak „pokřtil“ vodáky začátečnický a mohlo se vyrazit. Každý mohl jet, jak rychle chtěl, občas jsme se potkali, chvíli si odpočinuli od pádlování a sesoulodili se. Společně jsme ochutnali, co komu maminka při-

pravila na sváčku, zavzpomínali na předchozí zážitky z vody a někteří viděli i bobra!

Jakmile jsme dorazili do naší cílo-

vé stanice - Uherského Hradiště, vylodili jsme se, umyli loď, Danča ve spolupráci s klukama zacouvala až na břeh a jakmile přijeli i organizátoři, naložili jsme loď a vydali se na oběd.

Díky všem za tuto skvělou akci, doufám, že příští rok se tam zase sjedem! •

Móňa Honzíková

Závěr oddílového roku

Končí nám další oddílový rok a sním v našich skupinkách taky vrcholí celoročky:

Žabičky

Žabičky se v letošní celoroční hře každá staraly o svého ptáčka. Musely jej krmit, aby jim neumřel hladý. Za celý rok se to nejlépe podařilo Danči Rafajové, která za to byla na žabím pikniku v sobotu 15. 6. tak řádně odměněna. Víc než knížka Českých pohádek jí však potěšilo zapůjčení plyšové žabičky Emilky na prázdniny. Tak ať se vám oběma o prázdninách daří, holky!

M + E + A

Sluníčka

Celoroční hra u skupinky Sluníček se nesla v olympijském duchu, proto i závěrečná akce byla nabita sportovním řáděním v zábavním centru Galaxie ve Zlíně. Během dvou hodin jsme se všechny včetně vedoucích vyřádily na trampolínách, skluzavkách, vzduchových atrakcích, ty odvážnější zkusily i lezeckou stěnu nebo masážní křeslo a nejobtížnější z nás se staly tzv. galaxy taxi a na vozítkách podnikaly spanilé jízdy po celém centru a vozily za sebou zbytek skupinky. Na závěr celého pátečního odpoledne proběhlo vyhlášení těch nejlepších olympioniček za školní rok 2012/2013, kterými se staly na 1. místě Anička Lörinczová, na 2. místě Maruška Janíková a bronzovou příčku obsadila Verča Šibravová. Nejen těmto třem nejlepším, ale všem zúčastněným olympioničkách patří gratulace!

Před pomyslnou tečkou velké díky vám všem, holky, za schůzky, které jsme společně měly. I když ne vždycky všechno klapě, stejně jste skvělá banda! A také vřelé díky mým skvělým partačkám ve vedení Helči, Luce a Páji, bez kterých by Sluníčka určitě nebyly.

Užijte si prázdniny a v září se zase sejdem :-)

Hanka

Kluci

Zakončení celoročky jsme zahájili v suterénu, kde proběhlo velké sčítání majeteků. Pak jsme se přesunuli do ZPS na Den otevřených dveří. Tam jsme taky vyhodnotili 5 nejlepších oddíláků a 5 nejlepších ministrantů, kteří se za odměnu vydali do zlínské laser areny, kde se všichni dosyta vyřádili. Byli to Mart'a a Tom Janečkovi, Lexa, Vojcek, Turbo, Pet'a a Filda Kocháňovi a Grilcek.

Hádanky

Kategorie starších (od 12-ti let):

U starého blázna :

V hospodě U starého blázna uvidíte na zdi viset různé věci. Nedávno tam hospodský napsal takovýto nápis : "Muž to má jen jedno, žena dvě, děťátko tři, inteligent čtyři, policajt tři, člověk jen dvě a vrah jedno.

Co to je???

Mladší (do 12-ti let včetně):

Subjekt A, jenž vyvíjí úsilí o vytvoření svislého či úklonného díla ústího na povrch země a determinujícího subjekt B, sám opiše dráhu ve zmíněném díle končící.

Co je to za přísloví??

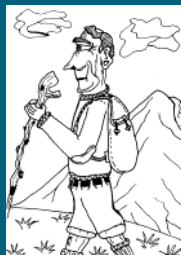
Odpovědi posílejte do konce prázdnin na adresu:

otoč@tom1419.org

ZAKONČENÍ ŠKOLNÍHO ROKU ANEB VSTUPTE DO PRÁZDNIN OSPALÍ

Spát můžeš každou noc! Ale jen jednu noc v roce můžeš zažít něco neskutečného!

Tahle akce v š e c h n y farnosti od 8 jsou vítány i bojíme se mají účast ná se o ta-noční výlet. noční hře právě TY a

je určená pro farníky z naší let (pozn. děti s rodiči)... Neříct, že rodiče nutnou;) Jedkovy netradiční A v této celomůžeš vyhrát TY! Vezmi s

sebou 1 - 4 kamarády do své skupinky (více hlav - více vítězství). S sebou si nezapomeňte přibalit spacák + karimatku + věci na spaní - přezůvky (tyto věci pokud možno zvlášť do batohu/tašky, protože ty vám odvezeme na místo neznámé, tedy místo, kde všichni (?) přespí => cíl). Do batohu, který poneseš s sebou, si dejte jídlo a teplé pití, baterku, papír a tužku, pláštěnku, buzolu a spoustu užitečných věcí, které uznáte za vhodné! Na sebe pořádně teplé oblečení a vhodnou obuv do terénu, a do peněženky 50,- a 2 lístky na MHD.

SRAZ VŠECH ODVÁŽNÝCH: V pátek 28. června v 16:45 hod. v kostele sv. Vojtěcha. Proč tak brzo? První nápovědy na noční akci budou při dětské mši. Kdo přijde, má velkou výhodu. Po mši bude rozloučení se školním rokem na hřišti za kostelem. Budou se opékat špekly, hrát hry a posléze to vypukne!!! **Honba za vítězstvím a výzvou**

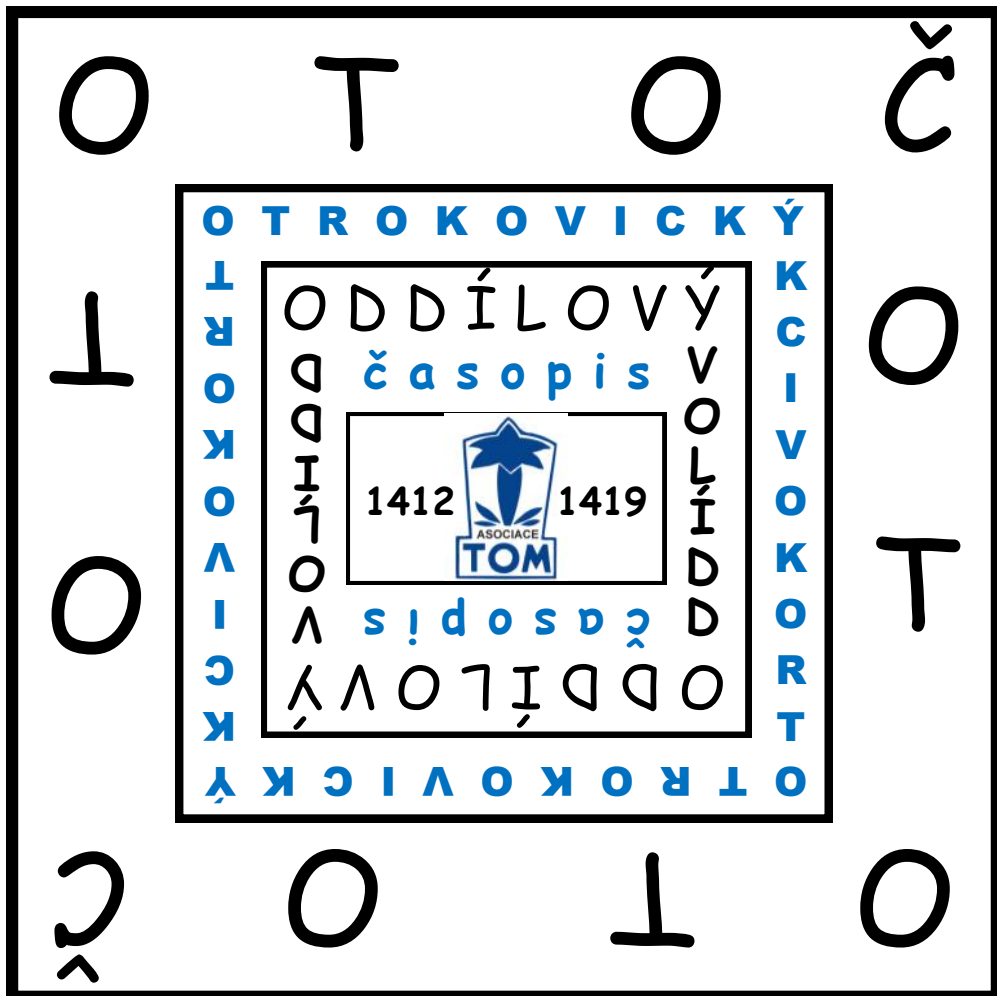
NÁVRAT VŠECH STATEČNÝCH: V sobotu 29. června v 14:00 hod. v Otrokovicích.

Těší se na vás FWDB a SNL (první šifraJ)

SOUTĚŽ—BUBLINA OD VÁS

Máme pro vás novou soutěž!!! Pokud vás napadá, co by mohlo být vepsáno v bublině na této fotce, pošlete nám to na mail (otoc@tom1419.org) nebo na papírek a odevzdejte Žánovi, Denisovi nebo Páji spolu s vaším podpisem. Neoriginálnější text bude v dalším čísle zveřejněn a na dotyčného čeká odměna.

OTOC! - OTROKOVICKÝ ODDÍLOVÝ ČASOPIS

Vydávají oddíly TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice.

Redakce: Honza Žalčík (Žán), Pavča Janečková, Denis Bilík

Oddílové stránky: holky www.tom1412.blog.cz
 kluci www.tom1419.org

Redakční mail: otoc@tom1419.org